

[Victor Pürschel.]

kun kan glæde os derover og takke den socialdemokratiske Ordfører derfor. Men det var altsaa for Socialradikalismen i øvrigt Etkammerssystem.

Det konservative Parti havde ved sit Landsraads møde i 1934 udtalt sig for, at en Forfatning maatte skabes paa Grundlag af et effektivt Tokammerssystem. Det forbaavsende mig derfor noget i Gaar at høre en Udtalelse af den konservative Ordfører, det staar Sp. 386 — jeg haaber, jeg har Tilladelse til et kort Citat:

„et effektivt Tokammerssystem — det er der ingen af os, der ved hvad er, men det er ogsaa ligegyldigt, for det kan man jo ikke faa“.

Naar den konservative Ordfører nu siger, at der er ingen af os, der ved, hvad et effektivt Tokammerssystem er, saa maa dertil gøres den Bemærkning, at han maa da selv antages at have vidst det i 1934, da han foranledigede sit Parti til at fremsætte en Udtalelse om, at man ønskede dette. Og denne Udtalelse er gentaget her i Rigsdagen ved en Tale, som det ærede Medlem holdt, og hvor han sluttede med at sige: Men uden om dette kommer man ikke, at det bliver paa et Tokammerssystems Grundlag, at Forhandlingerne skal løses — saaledes tror jeg, der staar. Dengang gik den konservative Ordfører ogsaa ind for, at man skulde have Værn for Mindretallet ved kvalificeret Majoritet. Dette maatte være det konservative Partis Standpunkt, men Ordføreren havde jo ganske vist et Særstandpunkt, udtrykt i den Sætning, lad os sige dette for at undgaa enhver ubehagelig Biklang: Eet Vælgerkorps, een Valgdag! — der jo vakte en saa varm Anerkendelse fra den socialdemokratiske Ordfører, og som jo virkelig ogsaa er et fortrinligt Udtryk for Regeringspartiernes Standpunkt. Det er lykkedes inden for det konservative Parti at skabe et organisationsmæssigt Flertal for dette Standpunkt, og jeg taler derfor her kun paa egne og maaske nogle enkelte Meningsfællers Vegne her i Tinget; vi ved alle, at i det andet Ting er Stillingen en anden. Det var altsaa det, hvormed man gik ind i Forhandlingerne.

Om Behandlingsmaaden vil jeg gerne sige dette, at en Kommission skal forberede et Lovgivningsarbejde, den skal ikke fuldføre det, dertil har man Rigsdagen. Denne Kommission har ikke forberedt Arbejdet. Ingen, der studerer denne Betænkning, kan i den finde Vejledning til at træffe Afgørelse om Tvivlsspørgsmaal. Det er sagt af en sagkyndig, at det er den sletteste Betænk-

ning, han nogensinde har set, og jeg tror, at mange sagkyndige er enige heri. Den indeholder ingen Oplysninger af Værdi, den indeholder ingen Diskussion om Standpunkter, ofte end ikke en Begrundelse. Det er meget karakteristisk, at den hele Begrundelse, der findes for Indførelsen af en saa vigtig Ting som Folkeafstemning — den staar Side 42 —, lyder saadan — jeg haaber, jeg har Tilladelse til et Citat:

„Under Forhandlingerne er inddraget Spørgsmaalet om Folkeafstemning. I Forslagets § 65 er der givet Udtryk for den Opfattelse, der har samlet Flertallet.“

Det er, hvad jeg kalder en fyldig Belysning af dette Problem! Til Sammenligning tjener, at der i Sverige, da man dér skulde behandle det samme Problem, fremkom to tykke Betænkninger, skrevet af Folk, der var sendt ud for at studere Spørgsmaalet, som gjorde Rede for, hvorledes Folkeafstemningen havde virket i de Lande, hvor man havde det, og som derfor gav Vælgerne en virkelig Vejledning med Hensyn til, om man nu skulde gaa til at indføre Folkeafstemning eller ej. Jeg nærer jo ikke Tvivl om, at Kommissionen kender dette, men hvorfor maa vi andre ikke faa det at vide? Hvorfor maa vi ikke høre Argumenterne for og imod?

Kaldes dette at forberede et Lovgivningsarbejde? Jeg finder, det er en slet — lad mig nøjes med at sige: slet — Forberedelse. Men med saa meget større Iver har man kastet sig over den Opgave, som ikke var Kommissionens, men var Rigsdagens, nemlig at fuldføre Arbejdet, og saa møder man her med et Forslag, om hvilket det siges fra det konservative Partis Side og af Statsministeren, at det er en politisk Overenskomst, som kun kan fraviges med de tre Parters Samtykke. Der er vel egentlig 4, der er Regeringen, de to Regeringspartier og det tredje Parti.

Det ærede Medlem, som talte paa Socialdemokratiets Vegne, erkendte Værdien af Behandlingen af et Grundlovsforslag før Opløsningsvalget. Det havde været ønskeligt, om det ærede Medlem havde gjort denne Opfattelse gældende i Kommissionen og havde sagt: Vi, som kalder os Demokrater, som taler om Respekt for Folkeviljen, vi maa dog vise Folkeviljen saa megen Respekt, at vi ikke giver dette Samfund en ny Grundlov, uden at Folket har set en saglig Diskussion for og imod og faaet Lejlighed til derefter at danne sig en Mening. Men dette gør man ikke, man præsenterer for Rigsdagen en politisk Overenskomst. Det er umuligt at give et